Απόστολος Πέτρος (Πρωτ. π. Γεώργιος Παπαβαρνάβας)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 29 Ιουνίου, 2014

(29 Ιουνίου)

Ο
Απόστολος Πέτρος είχε φλογερό ζήλο και μεγάλη αγάπη για τον Χριστό. Βέβαια, κατά την διάρκεια του πάθους Του, Τον αρνήθηκε τρεις φορές με όρκο, αλλά μετενόησε. Θυμήθηκε, μετά το λάλημα του πετεινού, τον λόγο του Χριστού, που του είχε προαναγγείλει την πτώση του στο αμάρτημα της αρνήσεως, και αφού βγήκε έξω έκλαυσε πικρά. Ο Χριστός, μετά την Ανάστασή Του, τον αποκατέστησε στο αποστολικό αξίωμα, αφού τον ερώτησε τρεις φορές εάν τον αγαπά, και του έδωσε την εντολή να ποιμαίνη τα λογικά Του πρόβατα.

Η αγάπη του Αποστόλου Πέτρου για τον Χριστό φαίνεται καθαρά και στα ακόλουθα περιστατικά.

- Όταν ο Χριστός, λίγο πριν το πάθος Του, έπλυνε τα
πόδια των μαθητών Του, ο Πέτρος δεν ήθελε να του πλύνη τα πόδια ο Κύριος και ο Διδάσκαλος. Όταν όμως του είπε ο Χριστός ότι εάν δεν δεχθής να σού πλύνω τα πόδια δεν μπορείς να μένης κοντά μου, τότε ο Απόστολος Πέτρος είπε, τότε Κύριε μη μου πλύνεις μόνον τα πόδια, αλλά και τα χέρια και το κεφάλι.

- Επίσης, όταν ο Χριστός είπε στους ακροατάς του λόγου
του ότι για να έχουν αληθινή ζωή πρέπει να τρώγουν το Σώμα Του και να πίνουν το Αίμα Του, εκείνοι δεν κατάλαβαν, σκανδαλίστηκαν και έφυγαν. Τότε ο Χριστός ρώτησε τους Δώδεκα μαθητάς Του, εάν θέλουν και αυτοί να φύγουν. Ο Πέτρος αμέσως απάντησε: “Κύριε, σε ποιόν να πάμε; Έχεις λόγια ζωής αιωνίου και εμείς επιστεύσαμε και γνωρίσαμε ότι συ είσαι ο Χριστός, ο Υιός του Θεού του ζώντος”.

Ο Απόστολος Πέτρος, κάποια στιγμή, επηρεασμένος από τις εγκοσμιοκρατικές αντιλήψεις περί του Μεσσίου, αλλά, ίσως, και λόγω του αυθορμήτου χαρακτήρος του, προσπάθησε να αποτρέψη τον Χριστό από την πορεία του προς το Πάθος, και δέχθηκε γι’ αυτό την αυστηρή Του

επιτίμηση. Σε άλλη περίπτωση όμως επαινέθηκε από τον Χριστό, όταν Τον ομολόγησε Υιό του Θεού του ζώντος. Τότε τον απεκάλεσε μακάριο, επειδή δέχθηκε την αποκάλυψη όχι από άνθρωπο, αλλά από τον Ίδιο τον Θεό. Του είπε πώς σε αυτή την πέτρα, δηλαδή στην ομολογία του περί του Χριστού ότι είναι Υιός του Θεού, θα οικοδομήση την Εκκλησία Του, της οποίας "πύλαι άδου ου κατισχύσουσιν".

Το τέλος του Αποστόλου Πέτρου, όπως του το είχε προαναγγείλει ο Χριστός, ήταν μαρτυρικό.

Η ζωή του και το έργο του μας δίνουν την αφορμή να τονίσουμε με πολλή συντομία τα εξής:

Πρώτον. Μετά την πτώση του στο αμάρτημα της αρνήσεως δεν οδηγήθηκε σε λαθεμένο δρόμο, όπως ο Ιούδας, ο οποίος υπήρξε αμετανόητος, αλλά κατέφυγε στην αγάπη και την φιλανθρωπία του Θεού και διόρθωσε το σφάλμα της αρνήσεως με την ειλικρινή μετάνοια. Με τον τρόπο αυτόν αποκαταστάθηκε στο αποστολικό αξίωμα, άλλά έγινε και για τους αμαρτάνοντας φωτεινό παράδειγμα προς μίμηση. Γιατί δεν υπάρχουν άνθρωποι αναμάρτητοι, αλλά μετανοούντες και αμετανόητοι. Με την ειλικρινή μετάνοια ο άνθρωπος καθαρίζεται από τα αμαρτήματα και λαμβάνει την άκτιστη Χάρη του Θεού. Δεν υπάρχει αμάρτημα, όσο βαρύ και αν είναι, που να μπορή να νικήση την αγάπη και την φιλανθρωπία του Θεού. Το μόνο αμάρτημα που δεν συγχωρείται είναι η βλασφημία κατά του Αγίου Πνεύματος, δηλαδή η αμετανοησία. Βέβαια, η ειλικρινής μετάνοια προϋποθέτει ταπείνωση. Διότι η αλαζονεία και η υπερηφάνεια οδηγούν στην απόγνωση και την απελπισία και σε ό,τι αυτές συνεπάγονται.

Δεύτερον. Κάθε άνθρωπος έχει την δική του προσωπικότητα και τον δικό του χαρακτήρα και οι Άγιοι δεν αποτελούν εξαίρεση σε αυτόν τον κανόνα. Άλλωστε, είναι και αυτοί άνθρωποι σαν όλους τους άλλους. Ο δρόμος προς την θέωση μπορεί να είναι ο ίδιος και οι εμπειρίες παρόμοιες ή και ίδιες, ωστόσο ο καθένας εκφράζει την δική του προσωπική εμπειρία με τον μοναδικό προσωπικό του λόγο. Το Αγιολόγιο της Ορθοδόξου Εκκλησίας μοιάζει με κήπο, που είναι γεμάτος λουλούδια. Αλλά κάθε ένα από αυτά τα λουλούδια είναι μοναδικό και αναδίδει την δική του ευωδία. Ο χαρακτήρας του ανθρώπου δεν αλλάζει εύκολα, μπορεί όμως να μεταστοιχειωθή, να αλλοιωθή από την Χάρη του Θεού. Όταν η άκτιστη θεία Χάρη έλθη μέσα στην ανθρώπινη ύπαρξη την αγιάζει και την ανακαινίζει.

Η φυσικές αρετές δεν κατηγορούνται, αλλά και δεν

επαινούνται από τους Πατέρας της Εκκλησίας, επειδή από μόνες τους δεν είναι ούτε καλές ούτε κακές. Π.χ. η φυσική αγάπη των γονέων προς τα παιδιά, την οποία έχουν και αυτά τα άλογα ζώα, δεν κατηγορείται, αλλά και δεν επαινείται. Υπάρχει, βέβαια, η δυνατότητα να μεταβληθή, με την Χάρη του Θεού, σε ανιδιοτελή αγάπη, όπως μπορεί να εξελιχθή, χωρίς την θεία Χάρη, σε εμπαθή αγάπη. Η εμπαθής αγάπη δεν είναι αληθινή, αλλά ψεύτικη, επειδή είναι συνδεδεμένη με τα πάθη, ήτοι με την φιλαυτία, την φιλαργυρία, την φιληδονία, την κενοδοξία κ.λ.π. Γι’ αυτό και συναντούμε το τραγικό φαινόμενο της έχθρας μεταξύ γονέων και παιδιών ή μεταξύ αδελφών, η οποία έχθρα οδηγεί, κάποιες φορές, και στο έγκλημα. Και δεν φταίει γι’ αυτό "η κακιά η ώρα", όπως έχουμε συνηθίσει να λέμε, αλλά η εμπαθής αγάπη. Οι Άγιοι με την άσκηση, την θεία Λατρεία και την αδιάλειπτη προσευχή εκαθάρισαν την καρδιά τους από τα πάθη και απέκτησαν την άκτιστη θεία Χάρη, καρπός της οποίας είναι και η ανιδιοτελής αγάπη, η οποία αγκαλιάζει και τους εχθρούς.

Η παραμονή στην Εκκλησία δια της μετανοίας, της ταπεινώσεως και της υπακοής στους εκκλησιαστικούς θεσμούς, αναγεννά, αγιάζει και σώζει τον άνθρωπο.

(Πηγή: parembasis.gr)